

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 17. Leto IV.
V LJUBLJANI, 14. sept. 1905.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XVII. zvezka:

	Stran
Tempelj Najvišjega	257
Petinštirideseto poročilo bratovščine vednega češčenja . . .	258
V težkih trenutkih	261
Sveto Rešnje Telo in sveta smrt	261
Stabat Mater — Žalostna je Mati stala	262
Marijino rojstvo	263
Marijina hči na tujem	263
Jutro Marijine hčere	263
Večer Marijine hčere	264
Brez vere ni nič	264
„Moje orožje“	264
Za naše fante	265
Smrt patra Janeza Vehingerja	266
Razgled po katoliškem svetu	267
Cerkveni razgled po domovini	268
Darovi	272

Prihodnja številka izide v četrtek, 28. septembra.

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je **otvorila**
na Mestnem trgu št. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic
ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 15
Postrežba točna in poštna!
Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

Tempelj Najvišjega.

Narava širna, tempelj si prekrasen,
najlepši dom vsevečnega Boga,
tvoj strop, visok in čist in solnčno-
jasen,

naslanja ob stebrovje se gora.
Po tvojih tleh preproga je razpeta,
ki nežno, ljubko cvetje je prepleta,
iz vsake čašice pa vonj puhti,
kot da kadilo roka je zažgala,
da dolžno hvalo Večnemu bi dala
za vse dari.

Pod stropom tam v višavi modrojasni
miljon blestečih lučic plapola,
to voščence so za tempelj krasni
to so svetilke večnega Boga.
In godba divna — hoste je šumenje,
in pesem sladka — ptičev žvrgolenje.
O, to je spev, ko mlado jutro vstaja;
vse žvrgoli,

tako da angel ostrmi,
ko s hladno roso pestri cvet napaja.
In v domu tem prebiva stvarnik — Bog,
ljubeč zre po stvarstvu širnem krog.
očetovsko skrbi za vsako stvar;
ljubezni najmočnejši žar
pa sije tebi, zemlje srečni sin.
Saj ti le ga poznaš, ti ž njim občuješ,
ti ob njegovem srcu se raduješ,
ti si otrok njegovih bolečin.
Gospodov je ta tempelj, pa i za te
so stavile njegove ga roke,
da bilka vsaka, da zelene trate
vabile bi na božje te srce.
Ko torej čuješ slavca melodijo,
ko na preprogi zreš blesteči cvet,
naj v tvojem srcu spevi se glasijo; —
narava, ki si v nji, je tempelj svet.

S. Elizabeta.

Petinštirdeseto poročilo bratovščine vednega češčenja.

Češčeno in hvaljeno naj
vedno bo presveto Rešaje
Telo. |

I.

Ali še nisi čutil v sebi nekega hrepenenja po Bogu? Ali te ne muči vedno neka skrb, bom li kedaj gledal Boga? Ali ni tvoja duša polna vzvišenih vzorov, polna hrepenenja po večnih višavah? Ali ni tvoje srce utrujeno gledati vedno le zemljo in vse kar se zlobnega na njej godi in ali se ji ne toži po pravi domovini, po večnem, neskončnem Bogu? Ali bi ne splavala rada tvoja duša čez vse meje sedanjega časa tje v večnost, da bi ondi našla Večnega, Neumrljivega, katerega želi gledati in vekomaj uživati?

Gotovo! in mnogokrat je to hrepenenje tako močno, da želim biti oproščen vezi sedanjega življenja in biti v pravi domovini pri Bogu.

Prav je tako! Pa bodi potolažen, tudi tukaj na zemlji se tvoje hrepenenje po Bogu more potolažiti, kolikor ti je kot popotniku potrebno, da ne omagaš, kajti tu na altarju v tabernakeljnu je pričujoč On, katerega želi gledati in uživati v večnosti tvoja duša. On je tu, ki svoje veličanstvo, svojo vsegamogočnost in modrost in ljubezen kaže v prelepih delih svojega stvarjenja. On je tu, ki je „opasan z lučjo, kakor z oblačilom“, „ki nareja oblake v svoj voz“, „ki hodi po perutih oblakov“, ki je ustvaril zemljo na njeno trdnjavo, da se nikoli in nikoli ne premakne* (psl. 103). On je

pričujoč na altarju, od katerega vse pričakuje „da jim daje jed o pravem času“, „ki odpira svojo roko in vse nasičuje z dobroto“ ako pa jim svojo dobroto odtegne, jih prepade smrtni strah, — z ene besede, Bog vsegamogočni, kateri bo v večnosti tvoje plačilo, po katerem hrepeniš, On je v presvetem Zakramentu pričujoč. Zatorej „pel bom Gospodu, dokler bom živel; prepeval bom hvalo svojemu Bogu v presvetem Zakramentu ven in ven, vekomaj in vekomaj, dokler bivam na zemlji (psl. 103, 145).

Da, Jezus, Večni, vsemogoečni kralj nebes in zemlje je tu pričujoč, zatorej razumem, zakaj se svetniki kazali tako ljubezen do presvetega Zakramenta, kajti vedeli so, da je v njem Jezus, kralj večnosti. On, naše vse, in sicer s srcem in z dušo, s svojim življenjem in z vse zgodovino svojega življenja. Zato razumem, da so se svete duše v premišljevanju sv. Evharistije navduševale za nebeško ljubezen in da so v tem studencu večne ljubezni gasile hrepenenje po Bogu, kajti kaj boljšega in lepšega moremo najti v nebesih in na zemlji kot Jezusa, Sina božjega, v presvetem Zakramentu!

Res je vse to lepo, bo rekla kaka malo-srčna duša, občudovanja vredne so te vzvišene misli, občudovanja vredna je taka ljubezen — toda jaz ubogi grešnik se do takih misli ne morem povspeti, želim le doseči to, da se rešim večnega pogubljenja. Grešnik sem, vedno se povračam v stare grehe, strasti moje me zmagujejo. Kako bi se mogel povzdigniti do

tako visoke ljubezni, ko me strah pred večno smrtjo vedno mori!

Nikar tako, dragi moj, ne vdaj se tako otožnim mislim. Glej, Jezus v presvetem Zakramentu je tu na altarju za vse, ne samo za pobožne ampak tudi za grešnike.

Sv. Evharistija je tisti Jezus, ki je za nas grešnike trpel in umrl, tu je kri Jezusova, ki se dan za dnem po vsem svetu na altarju preliva za nas grešnike. Jezus je tu, ki ljubeznjivo razprostira svoje roke želeč vse grešnike objeti in potegniti na svoje usmiljeno srce. Jezus je tu, vedno ponavljajoč svojo molitev na križu: „Oče odpusti jim“. Tu na altarju ponavlja vedno svoje daritev na Kalvariji, da bi s svojo krvjo izbrisal naše grehe, tu je pričujoč, da nam daje moč v boju zoper sovražne sile. V sv. Evharistiji je Jezus, ki dan za dnem po svojem namestniku nam kliče grešnikom: „Glej, Jagnje Božje, ki odjemlje grehe sveta.“ Ne boj se, ako te skušnjavec straši ostrega sodnika, da v obupnosti vpiješ z grešnikom Davidom: Kam naj grem, kam naj se skrijem pred tvojim obličjem! — Nikar ne beži pred svojim Gospodom, marveč z največjim zaupanjem se mu približaj. Res je, tukaj je naš sodnik, toda ta sodnik je svoje božje veličastvo, svojo božjo pravico zakril s pregrinjalom ponižnosti, sočutja in usmiljenja, dobrotljivosti in ljubezni, da se tudi grešniki ne boje bližati se mu in da se popolnoma zapupajo brezmejnemu usmiljenju Njega, ki tudi tukaj v presvetem Zakramentu ponavlja vse molitve, katere je nekaj v življenju na zemlji tolikokrat opravljal za grešnike. Ako toraj vest teži spomin na vsa mnoga razžaljenja božja, ako dušo skrbi misel na ostrega sodnika, naj si prav živo pokliče v spomin besede Jezusove pri zadnji večerji, s katerimi je postavil ta presveti Zakrament, kajti te besede so zelo tolažljive. Rekel je: „To je moja kri, kri nove zaveze, ki bo za vas — prelita v odpuščenje grehov“. O, kolika tolažba! Za odpuščenje grehov je bila prelita kri Jezusova!

Zaradi tega bi vsem čestilcem presvetega Zakramenta, vsem udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa zaklical s svetim apostelnim Janezom: „Otroci moji, nikar ne grešite; ako pa je kdo grešil, naj se spomni, da imamo za-

govornika pri Očetu, Jezusa, Pravičnega, ki ne prosi le za nas pri Očetu, marveč tudi zdo-stuje za naše grehe, in ta zagovornik je Jezus, pričujoč v presvetem Zakramentu“.

Z velikim zaupanjem naj se vsakdo udele-žejuje vednega češčenja, z velikim zaupanjem naj pristopa pred njegov prestol v taberna-keljnu naj prihaja k mizi Gospodovi, kajti ne le za pobožne je on tu pričujoč, ampak tudi za grešnike. Vem, da je Absalom priredil po-jedino, toda le za „sinove“ kralja, tudi Herod je na svoj rojstni dan priredil jako bogato po-jedino toda le za mogočnjake, za dostojan-stvenike v Galileji. Tudi Asver je na svojo pojedino povabil le velikaše, junake Perzov najodličnejše svoje namestnike vseh dežel. — Toda vse drugače ravna naš nebeški kralj Jezus, hoteč pokazati bogastvo svoje lju-bezni do ljudi, hoteč razodevati jim velikost svoje modrosti in neizmernost svoje mogoč-nosti, Oa je pripravil mizo za ves človeški rod. Zapovedal je nebeškim duhovom, naj naj-prijaznejše vabijo k Njegovemu prestolu, k Njegovi mizi, vse brez razločka. Vsakdo sme k njemu pristopiti, bedi si bogat ali reven, imeniten ali zaničevan. Še več, on je tudi pri-čujoč, ne le za čiste, nedolžne, bogoljubne duše, ampak tudi skesanim grešnikom je Oa vedno odprto zavetišče, Oa je tu žalostnim to-lažnik, bolnikom zdravnik in zdravilo, in da bi nihče se ne obotavljal priti k Njemu, vse skupaj večna pravica vabi k sebi z ljubeznji-vimi besedami: „Pridite k meni vsi, ki ste ob-teženi in utrujeni, jaz vas bom okrepčal“. Hiti toraj k Njemu, ki biva v tabernakeljnu, ker ljubi nas, akoravno smo grešniki, kajti ako bi grešnikov ne bil ljubil, bi ne bil prišel z nebes.

II.

Velik korak k večji popolnosti pri če-ščenju sv. R. Telesa se je storil s tem, da se je vpeljalo vedno češčenje zaporedoma po vseh župnijah ljubljanske škofije. Hvala Bogu, da se je ta korak srečno in mirno zvršil! Kakor razna poročila spričujejo, se je naše verno, češčenju presv. Zakramenta srčno vdano ljud-stvo z veseljem poprijelo in se ga udeležuje v lepem številu. Lubi Jezus naj vsem skupaj povrne požrtvovalnost, s katero so sprejeli

tudi dneve, akoravno niso bili prav prilični, čim večja je požrtvovalnost, tem večje je zaslužnje. Upamo, da se bo ta pobožnost vedno bolj utrdila in približala. Naj se Jezusu skazuje vsa mogoča čast. Oni, ki so do sedaj molili pobožno naj molijo še pobožnejše. Da bo pa molitev tem boljša, naj se moli počasi, premišljeno, ne samo z ustnicami ampak tudi s srcem, taka molitev bo prišla do presvetega Srca Jezusovega. — Oni pa, ki doslej niso molili tega presv. Zakramenta naj se vnajejo za to češčenje; vsaka ura, katero bodo preživeli pred tabernakelnjom, jim bo zadnje uro v veliko tolažbo. — Vsi, prav vsi prihajajmo pred Zakrament ljubezni, padimo na kolena in molimo prisrčno, zaupljivo.

Da se ljubezen do Jezusa v srcih vedno bolj vnema, pričuje zopet število udov, ki so pristopili bratovščini preteklo leto. Pomnožilo se je število za čez dvatisoč novih udov, tako da šteje bratovščina čez 107.200 vpisanih članov. Srčna hvala dušnim vodnikom, ki so to bratovščino lepo gojili, ji pridobivali novih udov in pobirali letne doneske. Kaj lepo in posnemanja vredno je, da so v mnogih župnijah vpisali prvoobhajnace. S to bratovščino so mnogo mladih src navezali na presveto Srce Jezusovo, in akoravno bodo morebiti marsikatera srca to ljubezen zgubila, jih bo vendar mnogo ostalo pri Jezusu do smrti. Kako lep sad! Kako lepo plačilo za ves trud!

Akoravno nekatere župnije letos še niso poslale letnih doneskov se je vendar nabralo skupaj 19.457 K 39 h. A tudi stroški so bili letos izvanredno veliki, ker se je za kapelo novih zavodov v Št. Vidu priredila vsa oprava. Ko bi požrtvovalnost mnogih preblagorodnih gospa in gospodičen ne bila prišla na pomoč z ročnimi deli, z vezenjem, s pletenjem čipek itd. bi bili stroški daleč preseglji dohodke. Prav lepo zahvalo zaslužijo dobra krščanska dekleta, delavke v tobačni tovarni, prav posebno pa one iz papirnice v Vevčah, ki so ves svoj prosti čas darovale Jezusu v presv. zakramentu, da so zanj s prosto roko delale kaj krasne čipke, ki so na razstavi vzbujevale splešno pozornost. O kako lepo so one porabile svoj prosti čas! Ljubi Jezus, ki vidi vsak dar, jim bo poplačal vsak vboj, vsako stopinjo!

Razstava se je letos priredila poprej, kakor druga leta in sicer od 18. do 22. junija, da se je končala s praznikom sv. R. Telesa, kajti v vsakem oziru je ta čas primernejši. Obiskovalcev je bilo mnogo in vsi so občudovali lepo blago in ogromno množino. Koliko dela, koliko truda je bilo treba, da se je napravilo 130 mašnih plaščev, 8 pluvijalov, 6 dalmatik, 15 velumov, 45 alb, 45 koretljev, 100 humeralov, 56 pasov, 206 korporalov, 100 pal, 170 purifikatorijev, 30 prtičev, 12 plaščev za ciborij, 10 suknjic in 14 koretljev za ministrante, 3 suknje in 4 koretlji za cerkvenika, 14 blazin, 6 pregrinjal za pult, 3 zagoni za zvonec, 30 obhajilnih stol, 3 baldahine, 2 keliha, 1 misal, 10 altarnih prtov, 2 banderca pred sv. Rešnje Telo, 4 vezane štole, 3 črne štole za pogrebe, 2 mrtvaška prta, 26 burz.

Pri tako ogromnem številu raznovrstnega blaga ni bilo drugače, da so stroški dosegli blizo 20.000 K, kajti blago je dobro, kolikor se dandenes more pričakovati, prave zlate porte, čipke vse ročno dele iz sukanca, prave zlate franže. Navidezni primankljaj je pokrit z blagom, katerega je nekoliko ostalo za drugo leto.

Obdarovanih je bilo 145 cerkva. Oprava se je razposlala po razstavi.

Nekateri čč gg. so se oglasili prepozno — kdor se vsaj do srede majnika ne oglasi, ni gotovo, da bi dobil zaproseno stvar, kajti bratovščina nima zaloge cerkvenega blaga, ako se tedaj kdo oglasi prepozno, ni moč naročiti potrebnega blaga in počakati mora do prihodnjega leta. Vrhutega pa tudi vsaka sprememba proti koncu povzročuje neizogibne zmešnjave, kar je tudi vzrok, da se semtertja nahajajo kake pomote.

Tudi prihodnje leto si bo bratovščina prizadevala namenu svojemu zadostiti in prirediti dostojne oprave za službo božjo, ako jo bodo čč. gg. predniki raznih župnij podpirali in doneske redno dopošiljali.

Ljubi Zveličar, v čigar čast deluje bratovščina, naj blagoslovi častilce presvetega Zakramenta z najboljšim blagoslovom v sodanjem življenji in v večnosti!

Hvaljeno in češčeno naj vedno bo presveto Rešnje Telo, zdaj in vekomaj! Dalje prih.

V težkih trenutkih . . .

Kedaj potihne boj,
ki v duši mi divja;
kje naj dobim pokoj,
mir svojega srca? . . .

Zveličar moj, poglej,
pogin mi že preti;
da zmagam v borbi tej,
bojuj se zame Ti!

Sveto Rešnje Telo in sveta smrt.

Zakrament sv. obhajila je naša tolažba in naša pomoč ob vsaki priliki našega tako razdejanega življenja, posebno pa nam je v okrepčilo in za popotnico v zadnji uri, od katere odvisi naša večna blaženost. Srečni oni, ki se mu pogostokrat bližajo, da bi jih ne našel Gospod nepripravljenih, ako bi morebiti prišel kakor tat po noči. — Naj bi nam sledeča zgodbica, ki jo pripoveduje neki francoski duhovnik, vtisnila to resnico prav globoko v srce!

Voditelj moške družbe — častit duhoven — je govoril nekega večera ob sestanku družbe o koristi pogostega prejetanja sv. zakramenta kakor za mlade ljudi, tako tudi za starčke. „Vsi“ je rekel, „potrebujemo ljubega Odrešenika v najsvetejšem zakramentu, mladost, da bi našla skrivnost, s katero bi zmagovala v vsakdanjih bojih življenja, starost, da bi našla v njem edini studenec zaupanja za oni trenutek, ko bode potrkal Gospod na vrata.“

Premišljevanje o tem je imelo največji vpliv na nekega postarjega gospoda, najstarejšega uda družbe, in preden je odšel od zborovanja, poišče še govornika in mu reče: „Gospod župnik, star sem 81 let, in kar ste nam povedali danes zvečer, sem izpolnoval po svoji moči doslej, pa hočem odslej še zvesteje izpolnovati; zahvalim se vam za dobre nauke; prihodnjo nedeljo, če bo božja volja, bodem opravil svoje mesečno sveto obhajilo.“ In dobri stari gospod je ostal zvest svojemu sklepu. Kot ud bratovščine naj-

svetejšega Zakramenta je pristopil k sv. obhajilu in ostal po sv. obhajilu celo uro, zatopljen v pobožnost pred največjo Dobroto, in sam Bog ve, kaj se je pomenkoval zvesti molivec tam s svojim Jezusom v zaupnem pogovoru. — Proti večeru se poda zopet k duhovnemu gospodu in ga prosi: „Gospod župnik, prosim vas, posodite mi knjigo, katera razpravlja o sveti Evharistiji, in v kateri je najbolje razloženo, o tem svetem Zakramentu.“ — „Prav rad“, odgovori prijazno duhovnik. Kmalu dobi v svoji knjižnici zaželeno knjigo, in ko mu jo podaja, reče: „Sicer je le navaden katekizem, ali v tem boste dobili vse tako dobro razloženo, kakor želite vedeti.“

Prihodnjega dne sreča stari gospod zopet duhovna. „Srčna hvala, častiti gospod“, zakliče že od daleč; kako lepo knjigo ste mi posodili! Kako krasno je, da smemo reči, da je Jezus po sv. obhajilu v nas nekako posebljen, da smo nekako z njim ena oseba!“ Ta misel mu je bila pravtako sladka kakor ganljiva; in potem ko je zopet dolgo časa bral iz one knjige zatopljen v globoko skrivnost presv. R. Telesa in z njim duhovno združen, — zaspi pri mizi ob odprti knjigi. Toda prihodnje jutro se ni več zbudil.

Jezus ga je poklical k sebi, da bi mu ondi pojasnil skrivnosti, katerih na zemlji ni mogel popolnoma razumeti.

Srečna, presrečna smrt, ločiti se s sveta in stopiti pred sodbo — tako duhovno združen s svojim Sodnikom!

Stabat Mater — Žalostna je Mati stala . . .

Tretjo nedeljo meseca septembra obhaia Cerkev zadnjič v letu spomin žalostne Matere božje. Naj služi za to prilikó sledeča zgodovinska črtica :

Živel je na Laškem v mestu Todi pred nekaj stoletji mladenič, ki bi se mogel imenovati naj-srečnejši na zemlji. Sreča ga je spremljala pri vseh njegovih podjetjih Umbrija ga je videla, ko se je razveseljeval s prijatelji po zelenih vrtovih in vabljivih gričih; Toskana ga je sprejela v svoje središče kot vrlega soproga izvenredno zale zaročenke.

Nekega dne, medtem ko je na sijajni veselici pleskanje in občudovanje spremljalo korake srečnega Jakoba in gizdave zaročenke, medtem ko je gibčni plesavec hlastno sprejemal živijo-klice, medtem ko nikdo ni slutil o smrti, ki je stala pred durmi in čakala na bližnji plen, se sliši pod nogami močen resk. Tlak velike dvorane se udere in nesrečni veseljaki se pogreznejo med peščene razvaline. Oj nesreča!

Mrtveci so ležali med podrtinami, ranjeni so klicali pomoči in kje je naš Jakob? Ravno- kar se je izril iz razvalin in sedaj kot zbujen iz groznih sanj tava sem in tje in išče zgubljen družice. Po dolgem trudu jo najde, a v njej ni trohice življenja . . . Odpne ji obleko, položi na srce tresočo roko, jo moči s solzami, pritisne na srce, ali zastoj, — njena duša je bila v tem času pred stolom pravice. Kdo more naslikati bedo Jakobovega srca? Kdo opisati nesrečo, katera je kot strela zadela nezgode-polnega mladeniča?

Dva dni po pogrebu pomilovanja vredne žene so videli v ozadju velikega svetišča, tam

v temnem kotu blizu vrat, osebo ogrnjeno s črnim plaščem. Bil je Jakob, — vsaj tako so pozneje pripovedovali njegovi prijatelji. Razen one sence se Jakob ni več pokazal med svet.

Zapustivši svetne veselice, tam v revni samostanski celici, kjer je vladala sveta tišina, je poklekoval naš mladenič pred podobo žalostne Marije. Občudoval in premišljeval je skrivnosti one slike in pri tem premišljevanju vzdihoval in prelival bridke solze. Priklanjal se je do tal in se trkal na svoja prsa. Potem je zopet vzdignil oči in v srcu se je zanetil nov žarek ljubezni. Zopet je jokal, in medtem ko so vroče solze kapljale na mrzla kamenita tla, je prijel za pero in pisal; — kaj neki? Zlágal je Stabat Mater, oni veličastni spev v čast sedmero žalostni božji Materi. Ta pesem se bere na praznik žalostne Matere božje (cvetni petek in tretjo nedeljo septembra) pri sv. maši po prebranem listu. Preprosto je, toda globokó- čutna, gantjiva, veličastna; ena najlepših pesmi, kar jih svet pozna. S kratkimi, preprostimi besedami nam odpira pogled v dušo Marijino, dušo polno bridkosti; bridkosti, široke in globoke, kakor je široko in globoko morje.

Jakob Todi je umrl leta 1306 kot goreč redovnik frančiškan.

Naj tudi nas premišljevanje bridkosti Marijinih in trpljenja njeega Sina pripelje do tega, da bomo malo cenili svet in njegove dobrote; marveč rajši na zemlji z Jezusom in Marijo žalovali in trpeli, — da se bomo onkraj ž njima veselili!

Marijino rojstvo.

Prepovedan sad z drevesa
vtrga nepokorna Eva,
pa zaprejo se nebesa.
Vse človeštvo mrak odeva,
v njem pa še peklenska kača,
svoj korak nam v zlo obrača.
Vse zdihuje v strašni sili,
kar se Večni nas usmili:
Ker je videl našo revo,
pošlje drugo, boljšo Evo,
da bi se po njej rešili.
Hči nebeškega Očeta,
z milostni obogatena,
stvar najvišja, najbolj sveta
danes svetu je rojena.

To je tista krasna žena,
katero zvezdni venec venča,
katera s solncem je obdana;
vendar kot nezmožno dete
jo povije srečna Ana.
Trume angelske neštete.
Stvarnika pojoč slavijo,
ker je svetu dal Marijo,
da otme s temo odete.
Tudi mi mu pojmo hvalo,
počastimo Dete malo,
ki bo kači glavo strló,
raj zaprti nam odprlo!

Br. Gervazij.

Marijina hči na tujem.

Odkar sem Marijina hči, sem srečna, zadovoljna, da še nikdar nisem bila tako. Pa zakaj bi ne bila, saj imam Marijo za mater. Oh kako sreča! Mati našega odrešenika — mati moja! Kraljica neba in zemlje — in jaz uboga sirota jo smem klicati za mater! Pa zakaj bi jo ne klicala, saj me je ona za svojo hčer vzela! Ko se zjutraj prebudim, moja prva misel mi je Marija. Cel dan sem srečna in zadovoljna; pa zakaj bi ne bila, saj sem ga začela z Marijo! Ona mi je cel dan v pomoč, vse mi gre srečno. Vsaka ura mi je hitra, nič mi ni težkega, ker Marija moja mati mi pomaga. Ako sem žalostna, potožim moji ljubljeni materi Mariji; ona mi pomaga. Ako sem v skušnjavah, kličem Marijo; ona mi pride na pomoč. Od svojih sem daleč proč, ali to me ne užalosti. Grem pred Marijino podobo, dobim toliko sester, res so od vseh krajev, da se še nismo nikdar videle, ali pred Marijino podobo se spo-

znamo, da imamo vse eno mater in da nas je toliko sester. Ne zdi se mi, da sem na tujem; mislim si, kako sem srečna tukaj. Tukaj, pred Marijo, tu mi je bolj drago in ljubo biti kot pa pri svoji materi. Oj dekleta, ki ste po svetu izvolite si Marijo za mater, ker ste daleč od vaše zemljske matere ali pa že vaša dobra mati spi tam v črni gomili. Vzemite si Marijo za mater, vpišite se v Marijino družbo, spoznale boste hitro, da ste pod dobrim varstvom. Kako srečne boste, ko ste si izbrale tako dobro skrbno mater. Vesele boste kot sem jaz. Moje veselje je vse v Mariji. Imam mater, ki mi večno živi, ki mi je mati vedno in povsod, Jaz pa ji hočem vedno zvesta hči ostati. Ona mi je ljubezen, ona mi je najdražje. Ko se zvečer spāt vležem, moj zadnji pogled, moja zadnja misel mi je Marija. In upam jej tudi nadalje zvesta ostati in enkrat biti spremljana od nje v sveto nebo.

T. R.

Jutro Marijine hčere.

1. Koj, ko se zbudiš, se pokrižaj! 2. Potem moli; brezdnela ne polegaj! 3. Vstajaj. če moč, ob določeni uri! 4. Oblači se sramežljivo, tudi če si sama ali so navzočne le tebi enake. 5. Ne pokaži se nikomur, dokler nisi zadostno oble-

čena! 6. Odberi si gotove molitve, ki jih moli med oblačanjem! 7. Obudi dober namen, daruj po Marijinih rokah presv. Srcu Jezusovemu molitve, dela in trpljenja začetega dne! 8. Skleni, da se boš čez dan skrbno varovala vsakega

greha, da boš pogosto mislila na Boga in Marijo, da boš pred vsem ljubila Boga in Marijo in izkušala v tej ljubezni še rasti! 9. Po dnevu

te sklepe večkrat ponovi! 10. Če ne moreš k sveti maši, se vsaj v duhu udeleži sv. daritve ter se duhovno obhajaj!

Večer Marijine hčere.

1. Vsak večer si izprašaj vest! Premisli tudi, kako si jutranje sklepe izpolnjevala! 2. Izpovej se vseh napak Bogu ter ga skesano prosi odpuščenja! Naloži si tudi malo pokoro! To bi bila duhovna izpoved. Sledi naj ji še duhovno obhajilo! 3. Med slačenjem in nato v

postelji toliko časa, da zaspiš, moli kaj pripravnega! Poškropi sebe in posteljo z blagoslovljeno vodo! 5. Misli, da še isto noč lahko umrješ! 6. Zakleni se z dušo in telesom v rano pres. Src!

F. B.

Brez vere ni nič.

O nedavno umrlem francoskem senatorju Renaudu pripovedujejo sledeči dogodek. Ko je prišel Renaud prvič kot senator iz svoje domovine v Pirenejih v Pariz, se je nastanil v neki gostilni, kjer je najel več sob in plačal zato 150 frankov za mesec naprej. Gostilničar ga vpraša, če ne zahteva nič pobotnice. „Ne,

ne“, odgovori general, „ni treba, saj je Bog vse videl.“ — „Torej vi verujete v Boga?“ vpraša gostilničar. — „Seveda“, odgovori Renaud, „ali morda vi ne verujete?“ — „Ne, jaz ne“, pravi gostilničar. — „No“, meni senator, „tedaj bo pa vendar treba pobotnice.“

„Moje orožje.“

Tonček je bil dijak v mestu. Bil je vesel in živ fantič, a čist in nedolžen kot lilija v cvetičnem vrtu. Bil je še v otroških letih, pa že dober Marijin otrok. — Zdrav in vesel se poda nekega večera k počitku; kar ga napadejo hude bolečine. Komaj zbere še toliko moči, da pokliče svojega tovariša in ga prosi, naj mu gre po spovednika. Čez dobro uro pride duhovnik k smrtni postelji blagega mladeniča. Pobožno prejme dijaček sv. zakramente. Srce mu bije počasneje; duhovnik začne moliti molitve za umirajoče. Naenkrat začne bolnik nemirno pogledovati zdaj sem zdaj tje.

„Kaj pa iščeš Tonček?“ vpraša spovednik.

„Rožnega venca; brez rožnega venca ne morem umreti.““

„Glej ga, tukaj je.“

„Kako sem vesel! Sedaj se nič več ne bojim, sedaj rad umrjem, rožni venec je moje orožje.““

Te so bile zadnje besede Marijinega otroka. Čez nekaj trenutkov je izdihnil Tonček svojo čisto dušo in njegove roke — roke ovenele cvetke — je ovijal rožni venec.

Za naše fante.

Čujete fantje, kaj vam zopet lepega piše eden vaših tovarišev! Takole govori:

Nič ni lepšega kot je nedolžen mladenič, ki je zvest sin Marijin. Srečen je sam; srečni so ž njim njegovi stariši; veseli so ga pošteni ljudje; najbolj pa se ga veselita Jezus in Marija. Marijine družbe dandanes najlepše uče mladeniče, kaj jim je storiti, kako živeti, da bodo res srečni. In te preimentne družbe so že veliko Marijinih sinov vzgojile; so časno in večno že veliko slovenskih mladeničev osrečile. In mladenič, ki ljubi Marijo veselo živi, pa tudi veselo umira, ker ga varuje nebeška Devica.

Pred nekaj časom sem obiskal svojega strica na Gorenjskem. Bila je nedelja. Mladeniči „Marijine družbe“ ondote župnije so imeli skupno sv. obhajilo. Kako sem se zavzel nad zglednim vedenjem vrlih mladeničev! Ne le mlajši, ampak tudi odrasli so se — in teh je lepo število pristopilo k sv. obhajilu — zelo zgledno in spodbudno vedli. Posebno sem pozornost obrnil na nekega mladeniča, starega okolu 25 do 26 let. Bil je krepke postave, velik močan mladenič. Kako nepremično je zrl na oltar, ko mašnik pokaže sv. hostijo. Z obraza mu sije nebeška sreča, oči se mu svetijo, ustnice se mu prijazno na smeh krožijo. Bil je podoba človeka, ki nekaj srčno poželi. Željave roke — ki jih je imel pobožno sklenjene — so mi pravile, da je delavnega stanu, da je kmetski sin.

Kako ponižno je pristopil k mizi Gospodovi! S kakšno pobožnostjo je prejel ljubega Jezusa v svoje srce, ta prizor mi ostane nepozabljiv. Kako ponižno je sklonil glavo po prejeti sv. hostiji, roke ponižno sklenil, se podal na svoje mesto, ter ostal tako delj časa. Bil je podoben bolj angelu kakor človeku. Res v njegovih prsih mora biti najplemenitejše srce!

Ko pridem domov, poizvem pri stricu, da je omenjeni mladenič pošten in vzgleden ud „Marijine družbe“, sin poštenega kmeta.

Popoldan se slučajno snidem s tem mladenič m. Govorila sva o „Marijini družbi“. Tožil mi je, kako so nekateri lahkomišljni, kako se ogibajo shodov in skupnega sv. obhajila. Udje družbe so pač še, s tem se ponašajo, ali očitno pokazati se, tega si ne upajo. Pogosto sv. obhajilo odklanjajo, ali oni ne vidijo, da je ravno pogosto sv. obhajilo največja pomoč mlademu človeku, da se more silnim skušnjavam ustavljati. Povem ti — mi je dejal — da meni je ravno pogosto sv. obhajilo pomagalo, da nisem že stokrat padel, da sem se mogel premagovati svoje mesene skušnjave. Koliko zanj je mladini nastavljenih, kako jih moti hudobni duh in vabi poželjivost! In vendar je naša mladina tako neizkušena, nevedna, lahkomišljena. Res današnji časi so nevarni, posebno za mladino. In kje naj si mladenič v takih nevarnih časih dobi pomoč, da se more premagovati in zvest ostati svoji obljubi?! Edno le v pogostem prejemanju sv. obhajila. O, naj bi mnogi spoznali to in se potrudili večkrat vredno prejeti Jezusa v presv. Reš. Telesu. Zakaj ni je lepše pobožnosti, ne ganljivejšega prizora, kakor če prejemo pobožno Jezusa v presv. Rešnj Telesu. A jaz upam, da se bo tudi v tem oziru obrnilo na bolje po priprošnji Marijini. Ne odnehajmo; le hrabro naprej, če nam je tudi trpeti zaničevanje in zasramovanje, tožbe in klevetanje nekaterih sebičnežev in samoljubov!²

Globoko ganjen sem se ločil od njega s trdnim sklepom ga posnemati. In danes trdim, imel je prav. Tudi tebi dragi mladenič brat moj po Mariji kličem: Pojdi in stori tudi ti tako!

Smrt Patra Janeza Vehingerja.

P. Vehinger je dne 6. septembra 1903 šele 39. let star, umrl v zavodu sv. Janeza za gobove v Indiji. Rodil se je v Avstriji na Predarlskem dne 24. novembra 1864; 24 let star je vstopil v misijonsko semenišče v Parizu, ter je l. 1889. prišel v misijon v Birmi. Njegova glavna zasluga je bila velika gorečnost za polajšanje usode številnih gobovih bolnikov. Bolnica sv. Janeza, vzoren zavod te vrste, je njegovo delo. On je izprosil darov, poklical sestre za strežbo bolnikom, on je bil duša zavodu, ki ga je izvrstno uredil. Njegov zgled je vzbudil povsod zanimanje za gobove, ter povzročil naprave enake vrste. Njegove zasluge je tudi angleška vlada priznala. Zlasti pa je bil Vehinger zelo v čisljih pri namestnem kralju Indijskem, lordu Curzon-u. Dobil je red in visoka priznanja.

P. Vehinger je že dalj časa bolehal. Že poprej je dobil gobe, pa je bil v Lurdu čudežno ozdravljen. Na veliki Šmaren l. 1903 je zadnjikrat maševal Huda mrzlica ga je mučila ter spravila na smrtno posteljo. Gobovi, katerim se je posvetil, so pokazali svojo veliko ljubezen in sočutje v boleznih in smrti njegovi. Z veliko vnemo so molili za njegovo ozdravljenje. Toda ni bila božja volja, da bi bil ozdravel. Ko so pa v jutro po njegovi smrti truplo v kapeli na pare djali, pojavila se je žalost gobovih na pretresljiv način. Ihte in od silnega joka pojemač so stali okoli trupla svojega pokojnega dobrotnika. Hitro se je vest o njegovi smrti raznesla v Mandulay in po vsi okolici in ves dan so trumoma ljudje hodili kropiti misijonarja. Reči se mora, da je bila žalost splošna; vsi so jokali, ko so truplo za-

zrli; zdaj še le so spoznali, koliko dobrega jim je pokojni storil. Njegova ljubezen se je raztezala na vsako vrsto bede in boleznih, in nikdar ni komu odrekel svoje pomoči. Misijonarji izjavljajo enoglasno, da je njega smrt nenadomestljiva zguba za misijon v Birmi. Truplo so položili v rakev iz Teak lesa, to pa dejali v rakev iz cinka z pozlačenim križem. Gobovi so hoteli po poti do groba cvetlice potresati, pa so jim morali razložiti, da taka čast gre le evharističnemu Jezusu. Torej so cvetlice položili na rakev. Tudi iz Mandulay-a, od vseh krogov so došle cvetlice, venci itd., tako da je bila rakev čez in čez pokrita. Kljub velikemu deževju pripeljale so se mnoge kočije, 14 misijonarjev je došlo zadnjo čast skazat svojemu sobratu. Osem duhovnikov je nosilo mrliča. Šolski bratje in sestre iz Mandulaya sirote in mnogi odlični ljudje so šli za pogrebom, glasno ihtoč in moleč. Misijonarji bi ga bili radi v kapeli pokopali, pa pokojnik je izrečal želel naj ga pokopljejo na malem pokopališču gobovih, sredi njegovih duhovnih otrok. Naslednik mu je P. Lafon, ki je prosil, naj bi vendar katoličani in avstrijski in nemški ne pozabili tega zavoda avstrijskega misijonarja.

Po smrti Vehingerjevi je prejel namestnik v Birmi sledečo brzojavko od lorda Curzona: „Z žalostjo me navdaja vest o smrti Patra Vehingerja, čigar novo zgrajeno bolnico za gobove sem jaz osebno l. 1901. otvoril. Bil je vrl požrtvovalen mož. Z njegovimi prijatelji in sorodniki čutim tudi jaz izgubo, ki je zadela zavod po smrti tako čudovitega moža.“ Ta brzojavka se je potem naznanila sorodnikom ranjcega.

Mi Slovenci pa se veselimo in smo ponosni, ker je bil P. Vchinger rojen Avstrijec, naš sodržavljani. Bodimo po njegovem zgledu

tudi mi sveti in požrtvovalni, za misijone, za rešitev iz dušne in telesne bede, v kateri bivajo še milijoni ljudi po širnem svetu!

Iz Rima. Sv. oče namerava poveriti več francoskim redovnikom in redovnicam, ki jih je izgnala brezverska vlada iz države, pouk v ljudskih katoliških šolah v Rimu. — V Vatikanu je bilo pokradenih več dragocenih knjig, katere so bile podarjene ob raznih prilikah rajnemu Leonu XIII. Tatvino je izvršil nek orožnik, katerega so že izročili laški policiji. — V nekaterih dneh izide mali in srednji katekizem, ki ga bode izdelal sam sveti oče za Rim in okolico. Pozneje ga bodo rabili po vsem Laškem.

Katoliški shod na Dunaju. Iz vseh krajev Avstrije se oglašajo najboljši možje za katoliški shod, celo iz tujih držav prihajajo oglasi. Iz Argentinije je pisal misijonar P. Kovanda, da se veseli onkraj Oceana, da se snidejo katoličani njegove domovine zopet enkrat pri takem shodu. Pri zadnjem slavnostnem zborovanju bodeta govorila kranjski državni in deželni poslanec dr. Ivan Šusteršič in jezuit p. Boissl.

V Budimpešti se bo vršil te dni velik shod zoper alkoholizem, zoper nezumno uživanje opojnih pijač. Na tem shodu bodo zastopane razne države. Tudi Slovenci bodo zastopani na shodu. Kot govornik je oglašen č. g. župnik Kosec. Med drugimi slovenskimi udeležniki bo tudi urednik lista „Bogoljub“. Ogrska sama je prispevala za prireditev tega shoda 10 000 K.

V Belgradu so izvolili novega metropolita, namreč škofa iz Šabaca. Dobil je 27 glasov. Novi nadškof Dimitrij, ki je prvak srbske

pravoslavne cerkve, je izboren cerkveni govornik in jako učen bogoslovec.

Socialni demokratje pri nas še vedno naglašajo, da je vera „zasebna stvar“, da na ta način lové nevedne ljudi, a drugod so mnogo bolj odkritosrčni ti sodrugi. Tako je pozval sodrug Vyskovsky, ki je delavski tajnik, naj delavci in delavke več ne hodijo v cerkev. Kdor pa misli še hoditi, naj raje izstopi iz socialno-demokratske stranke.

Shod framonov se je vršil pretečeni teden v Parizu. Navzočih je bilo nad 2000 oseb, med temi tudi nekaj žensk. Na dnevnem redu je bilo pet točk; med temi ločitev Cerkve od države in morala brez Boga. Socialni demokrat Hervé je pozdravil ta shod z besedami: Ne maramo ne Boga, ne oblasti, ne domovine! Že pri prvi popoldanski seji so se ti ljudje sprli in stekli. Anarhiste so morali vreči iz dvorane. Sklenili so izdelati nov katekizem, ki se naj poučuje v šolah. Seveda ne bo v tem katekizmu nobene besedice o Bogu in drugih svetih rečeh. Sestavili ga bodo trije brezverci, in sicer Denis, Sergi in Haekel, katerega kranjski mladi liberalčki silno časté in povzdigujejo, četudi je eden najbolj zmešanih filozofov in napol učenjakov.

V Pekinu, glavnem mestu kitajskega cesarstva, nameravajo ustanoviti papeževu poslanstvo. To željo je izrazil kitajski cesar po svojem poslaniku v Berlinu, češ, da je potrebno, odkar je ponehalo pokroviteljstvo francoske vlade nad ondotnimi katoličani, katerih število se vedno bolj množi.

Nov napad na misijone. Brzjavka grofa Götzena poroča, da so 1. sept v okraju Lindi ondotni prebivalci napadli benediktinske misijonske postaje v Lukuledi, Masasi in Nyangovu. Vsi Evropejci razven ene šolske sestre, katero pogrešajo, so se srečno rešili k obrežju.

Mir med Rusi in Japonci se je vendar sklenil. Vsi vladarji so častitali ruskemu carju in japonskemu mikadu. Tudi sv. oče je poslal čestitke obema vladarjema in zahvalil se je tudi ameriškemu predsedniku Rooseveltu, ki se je v toliko petrudil, da se je sklenil v njegovi državi zaželeni mir. — Portlanški škof msgr. O'Connell je odločen od sv. očeta, da ponese

japonskemu cesarju njegovo lastnoročno pismo. Sv. oče se hoče v tem pismu zahvaliti mikadu, ki je skrbel v dolgotrajni vojski za preostost katoliške Cerkve in za katoliško vojaštvo, ki se je udeleževalo boja.

Iz Peterburga na Ruskem se poroča: Nedavno smo pokopali grofa Sembeka, nadškofa katoliške Cerkve in že imamo novega, namreč prelata Daniseviča. Ljudstvo ga imenuje splešno „oče Štefan“, tako je priljubljen vsepovsod. Novi nadškof si bo posebno prizadeval za združenje ali vsaj zблиžanje pravoslavne ruske cerkve z Rimom.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji: Za rektorja v knezoškofijskih zavodih v St. Vidu je imenovan veleč. gosp. dr. Franc Ušeničnik, spiritual v semenišču; na njegovo mesto pride nunski katehet č. g. Alojzij Stroj. Za profesorje na gimnaziji v St. Vidu so imenovani č. g. g. Jarc Anton, Knific Ivan, Koritnik Anton, Arh Luka, za ravnatelja pa profesor dr. Janez Gnidovec. Za glavnega prefekta preč. g. dr. Janez Lore, za kateheta in prefekta č. g. Jožef Demšar, za učitelja risanja in prefekta častiti gospod Gašper Porenta. — Za kaplana v Skofji Leki je nastavljen č. g. Karol Čerin, kaplan v Kostanjevici, na njegovo mesto je prišel iz Stare cerkve č. g. Bertold Bartel; č. g. Anton Jerič gre kot kaplan k sv. Duhu pri Krškem. — Matija Okorn z Breznice na Dovje; Anton Medved, bivši kaplan na Preski, na Breznico. — Stalni pokoj je dovoljen č. g. Ivanu Zagorjanu, župniku v Radečah pri Zidanem mostu. — Podeljena je župnija Janče tamošnjemu upravitelju č. g. Ivanu Dobnikarju.

Presvitli gospod knezoškof dr. Anton B. Jeglič se je mudil v nedeljo 3. t. mes. v Senožcah, kjer je sprejel 38 deklet v novoustanovljeno Marijino družbo. Čast tem dekletom, ki se niso strašile nesramnih in podlih napadov „Slov. Naroda“, ki jih je sramotil v grdih dopisih. Naj bi tem neustrašenim Marijinim hčeram sledile v družbo kmalu tudi druge. To bo najboljši odgovor na umazane napade. — Premilostni se je odpeljal na svoj grad v Goričane, kjer namerava preživeti nekaj tednov.

Duhovnih vaj v ljubljanski škofiji se je udeležilo od 28. avg. do 1. sept. s premilostnim gospodom knezoškofom 88 gg. duhovnikov. Vodil jih je jezuit p. Šrohe.

Sarajevski nadškof Stadler se je mudil nekaj časa v samostanu sv. Jožefa poleg Celja. Sedaj se je vrnil domov.

Izpremembe v frančiškanski provinciji. Ljubljana: P. Sigmund Zega, kurat v kaznilnici; P. Regalat Čebulj, katehet na Vrtači; P. Oto Kocjan, katehet na Vrtači in na Viču. — Sveta Gora: P. Salvator Zebec, gvardijan; P. Alfonz Furlan. — Kamnik: P. Eugen

Stanet, vodja III. reda. — Pazin: P. Emilijan Dovgan, gvardijan; P. Adalbert Fieré, vikarij; P. Franc Ambrož. — Nazaret: P. Viktor Jerančič, gvardijan in župnik; P. Robert Dolinar, vikarij. — Brežice: P. Odorik Kreiner, gvardijan; P. Avguštin Čampa, vikar in magister novincev. — Gorica: P. Bazilij Dolinar, gvardijan; P. Bernardin Mlakar, vikarij. — Maribor: P. Klar Rottmann, vikar in kaplan. — Brezje: P. Avrelj Knafelj, superior svetišča. — Na vseučilišče odideta: Pater Gvido Rant in P. Vincencij Kunstelj; na akademijo P. Ferdo Zajc in P. Blaž Farčnik.

V Mariboru se je vršil 4. t. m. imeniten shod katoliških izobraževalnih društev. S Kranjskega se je s posebnim vlakom odpeljalo tja nad 300 slovenskih mož in mladeničev. Poklonili so se Materi milosti v ondotni prekrasni frančiškanski cerkvi, kjer jih je pozdravil č. o. gvardijan Kasijan Zemljak. Navzočih je bilo pri zborovanju, katero je vodil veleč. g. dr. Janez Krek, nad 2000 udeležencev. Brezdvomno bo rodilo to zborovanje mnogo dobrih sadov!

Društvo sv. Marte je priredilo 5. t. m. romarski izlet na Šmarno goro. Udeležilo se ga je okrog 50 članic. Na gori je bila ob 9. uri sv. maša, pri kateri so prepevale društvene pevke. Ob 1. popoldne so bile pete litanije Matere božje z dvema blagoslovoma in nazadnje je imel društveni predsednik kratek nagovor, v katerem je spodbujal navzoče k češčenju preblažene Device.

Posebni romarski vlak na Trsat priredi 12. sept. katoliško izobraževalno društvo v Senčurju pri Kranju.

Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Ljubljani se je udeležilo po posebnem odposlanstvu z zastavo 8. t. m. svečanostne petdesetletnice celovškega društva rokodelskih pomočnikov.

Izpremembe v štajerski kapucinski provinciji. Pri provincijalni kongregaciji, katera se je obdržavala dne 23. avgusta v Lipnici, so se ukrenila sledeča prestavljenja čč. gg. oo.: Kot gvardijani so nastavljeni: o. Donat Zupančič v Celju; o. Albert Mösslberger v Celovcu; o. Metod Mišič v Skofji loki; o. Herman Langeršek v Krškem; o. Bruno

Karner v Knittelfeldu; o. Hubert Madlener v Schwanbergu. — O. Epifan Bachmeier postane superior v Mettersdorfu. — Za vikarje so imenovani: o. Lambert Lanzner v Celovcu; o. Angelj Sattler v Schwanbergu; o. Karol Kemperlev Celju; o. Henrik Putrih v Hartbergu. — Kot konventuali so nastavljeni: o. Ludovik Rantaša v Celju; o. Janez Ažbe v Krškem; o. Joahim Ferk v Gorici; o. Gottfried Novak pri Sv. Križu na Goriškem; o. Leopold Moosbrugger v Schwanbergu; o. Placid Paar v Hartbergu; o. Tadej Ranftl v Hartbergu; o. Angelik Esenko v Muravi in o. Efrem Majcen v Wolfsbergu na Koroškem.

Štajerske novice. Župnijski izpit so naredili sledeči gg. Ivan Kozoderc, provizor v Skomrah; A. Srabrčan, vikar v Konjicah; Marko Žičkar, kaplan v Konjicah. — V Studenicah pri Poljčanah je umrla v ondotnem samostanu č. mati M. Valburga Hammeter. — V Mariboru so otvorili novo protestantovsko cerkev. V mariborskem okrožju je odpadlo od katoličanstva k protestantizmu v mesecu avgustu 87 oseb, 3 v Radgoni, 1 v Ptuju.

Umrl je na bleškem otoku pri Materi božji 7. t. m. preč. g. župnik v pokoju in knežškofijski duhovni svétaik Frančišek Jereb, bivši župnik v Zasipih pri Bledu. Njegovo truplo so pripeljali v Zasipe, kjer je mnogo let pastiroval. Pokopal ga je njegov sošolec mil. g. prelat in kanonik Rozman. — V St. Vidu v Podjurski dolini na Koroškem je umrl nagle smrti o polnoči 6. t. m. č. g. župnik Štefan Lasnik. Pokopali so ga v soboto popoldne. — Naj v miru počivata! — V soboto 9. t. m. je umrl na Brezjah priljubljeni superior pater Jožef Bizavičar. Rojen je bil 3. okt. 1844 v Siški pri Ljubljani, posvečen v mašnika 18. sept. 1869. Dolgo časa je deloval v Ljubljani, kjer je bil pri vseh splošno priljubljen. Od tu je odšel kot superior na Brezje, kjer si je pridobil neveljivih zaslug za božjepotno cerkev in samostan, ki sta se oba pod njegovim vodstvom kar najlepše prenovila. Upajmo, da mu je Mati božja, katero je tako ljubil in ki ga je ravno med dvema svojima godovoma poklicala v večnost, obilo poplačala njegove gorečnost. Počivaj v miru!

Iz Zagorja ob Savi. Par vrstic v spomin naše blage sestre Laznik Barbke, ki se je ločila od nas dne 31. julija po dolgi in mučni bolezni, ter šla po plačilo k Jezusu za svoje čednostno življenje. Zares, kako lepa je smrt Marijinih hčer! Rajna je stopila med prvimi v Marijino družbo in je bila s svojim pobožnim življenjem nam vsem v najlepši zgled. Ni je zadrževala njena vedna bolehnost. Veliko let je bila pričujoča vsak dan pri sveti maši. In s kako ginljivo pobožnostjo je prejela svojega nebeškega Ženina, ljubega Jezusa po večkrat v tednu, zadnji čas vsak dan! Njene lepe čednosti so bile podobne lepo dišečim cveticam, ki razširjajo prijeten duh okrog sebe. Tiha in ponižna, je imela največje veselje v tem, obiskovati Jezusa. On jo je krepil in oživiljal, da je res z njegovo milostjo podpirana do zadnjega hodila njega obiskovat. Kako je zlasti v zadnjih treh tednih na bolniški postelji v največji potrpežljivosti prenašala bolečine hude sušice. Vsa vdana je vedno ponavljala: Božja volja naj se zgodi! Večkrat je roke povzdignila in zaupljivo izgovarjala najsvetejši imeni. Z največjo pobožnostjo je večkrat v zadnji bolezni prejela sveto popotnico, še en dan pred smrtjo se je združila z Jezusom, ki jo je povabil s seboj na nebeško ženitnino.

Iz Slavine. Na god Marije Snežnice, dne 5. avgusta, se obhaja od leta 1855. zaobljubljeni praznik, ko je tu razsajala kužna bolezen — kolera. Ta praznik se kar najslovesneje praznuje vsako leto. Letos pa so nas počastili s svojim prihodom, na iskreno željo in vabilo č. g. župnika Matija Prijatelja, prevzvišeni vladika knez in škof dr. Anton Bonaventura Jeglič. Prevzvišeni so imeli ob 10. uri pridigo in sveto mašo. Po sveti maši se je v slovesnem sprevodu prenesla podoba presvetega Srca Jezusovega v lično, novo kapelico na vasi. Podobo je nosilo 6 mladeničev iz Marijine družbe, 8 deklet belo oblečenih je pa svetilo. Tega sprevoda se je udeležila cela Pivka: nešteta množica ljudstva, s Prevzvišenim 24 duhovnikov, Marijine družbe iz Trnovega, Knežaka, Zagorja, Košane, Šmihela, Trnja, Št. Petra, domača dekliska in mladeniška s svojimi zastavami. — Kapelico v čast presv. Srca Jezusovemu je dal sezidati vlč. gospod župnik večinoma iz svojega in nekaj tudi iz darov dobrih župljanov. Dal jo je napraviti, kar kaže napis na pročelju „Iz

obljube“ in letnici „1855—1905“ v spomin petdesetletnice, da je ponehala kolera, ki je l. 1855. zahtevala nič manj kakor 47 žrtev. Bog plačaj ves trud Prevzvišenemu, vsem č. duhovnikom in Marijinim družbam. Darovalkam in darovalcem naj Bog vse stotero povrne! — O Mar. družbah slavinskih o priliki.

Iz Rovt na Notranjskem. V naši sosedni župniji Zaplani je bilo presv. Rešnje Telo izpostavljeno 7. aprila. Na predvečer so goreli veliki in mnogoštevilni kresovi. Drugi dan bili trije cerkveni govori in vsakokrat kar mogoče slovesna služba božja. Cerkev je bila okrašena, kakor še nikdar doslej. Do 200 ljudi je prejelo sv. zakramente. Od jutra do večera je bilo polno molivcev.

V Rovtah smo imeli misijon od 21.—28. maja. Vodili so ga čč. oo. Jezusove družbe: Vrhovec, Kunstelj in Žužek. Misijona so se udeleževali mnogi iz sosednih župnij. Obhajanih je bilo do 1500. Krasna, da veličastna je bila sklepna procesija s presv. Rešnjim Telesom, katero je nosil č. o. Kunstelj. Vsi župljani se pristrčno zahvaljujejo gorečim misijonarjem za trud. — V zadnjem času je pri nas vstopilo 500 ljudi v bratovščino karmeljske Matere božje. Večina vsa šolska mladina je vsprejela škapulir. — V nedeljo po prazniku sv. Alojzija smo pričeli šestnedeljsko pobožnost v čast sv. Alojziju. Šolska mladina in dekleta Marijine družbe so se je udeleževale.

Na praznik karmeljske Matere božje je 44 učencev in učenk prejelo prvo sveto obhajilo. Veliki altar je bil ta dan ves v cvetju. Tisti, ki so lani in predlanskim prejeli prvo sv. obhajilo, so bili tem za druge in družice. Vsi so se posvetili vnovič Mariji in presv. Jezusovemu Srcu. Popoldne je bilo dokaj veselja za šolsko mladino na poštne vrtu. Otroci so peli, deklamovali in uprizorili nekatere nedolžne igre. Proti večeru so v cerkvi peli litanije presv. Jezusovega Srca in in zahvalno pesem. — Na predvečer praznika presv. Jezusovega Srca so goreli kresovi po vseh rovtarskih gričih. Bilo jih je 50. — Knjiga „Šolski molitvenik“ se je med našo šolsko mladino že udomačila. Vsako nedeljo za pol ure molijo otroci iz tega molitvenika. Pri počesčenju presv. Rešnjega Telesa menjavamo molitev in petje. Otroci dobro pojejo litanije presv. Jezusovega Srca in Matere Božje. Ob velikih praznikih po končani popol-

danski službi božji zapoje kake tri kitice Mariji v čast. — Na praznik sv. Alojzija so šli otroci v Smrečje. Bila je tam ob 10. šolska maša, po maši pa govor o sv. Alojziju. — Na Urhovo nedeljo je šolska mladina napravila izlet v sosedno Zaplano, kjer je župna cerkev posvečena sv. Urhu. Molili so v cerkvi rožnivenec in peli litanije Matere božje. K sklepu je njih g. katehet ob navzočnosti domačega g. župnika dal blagoslov z Najsvetejšim.

Žihpolje na Koroškem Na praznik karmelske Matere božje se je ustanovila Marijina družba za dekleta na Žihpolju tudi za sofaro Golšovo. Pristopilo jih je okoli 20. Bilo je pripravljenih še več, pa iz strahu pred svetom si niso upale pristopiti. Blagoslovilo se jim je tudi novo družbeno bandero. Pridgovali so preč. gosp. Jos. Rozman iz Celovca. K slovesnosti je prihitela tudi Marijina družba deklet iz Celovca s svojim banderom.

Naj bi tudi ne manjkalo pri družbi petja; to bi si družba še morala preskrbeti. S cerkvenim petjem je tukaj slabo, ker ni veselja do petja, še manje za vadbo v petju. Tako je tudi v sofari; pevcev je novih dovolj, ali truditi se nočejo za kaj lepega, pojejo par starih in te se od novega moškega zbora ne slišijo lepo; pojejo moški sopran in alt, ko imamo toliko skladb za moški zbor. O liturgičnem petju ni duha ne sluha. Naj cvete in raste družba v slavo Brezmadežni in zveličanje žihpoljskih deklet.

Iz Mengša. Pri zadnjem shodu mladeniške Marijine družbe je bilo na novo sprejetih v družbo šest mladeničev. To samo na sebi ni nič posebnega. A kar je nekaj nenavadnega, je pa to, da je bil sprejet eden v vojaški obleki. Koliko je drugih, ki se sramujejo nositi Marijino svetinjo, ta se pa ni sramoval jo imeti na vojaških prsih. Sicer je bil vojaščine oproščen, ali nagajivost liberalnega župana ga je vtaknila v vojaško suknjo. Mladenič pa je ostal tudi kot vojak-junak za svoja načela. Čast takemu mladeniču!

Iz Nazareta. Štaj. Prijetnega spomina vreden dan je imela Nazarska Marijina dekliška družba dne 13. avgusta. V. č. g. Fr. Dovnik, gornjegrajski dekan, so nam blagoslovili res zelo družbeno zastavo. Barba Vratnik, domača družbenka jo je pa obdarovala s prekrasnim trakom z besedami: „Marijo ponižno častiti, zastava nas moraš učiti.“

Nepozabljiv nam ostane spodbudepoln govor gospoda dekana o pomenu zastave. Slavnosti so se razun domače fantovske družbe udeležile Marijine hčere z Vranskega s Polzele, nekatere so celo od nemške meje iz Slovenskih goric prihitile. Po dokončani cerkveni slavnosti so vsi društveniki skupno pred zastavo Mariji Devici ponovili posvečenje. Predstojnica Marija Kos se je s prisrčnimi besedami kumi zahvalila za dragocen trak. Kakor se čebele veselijo, ko dobe svojo matico, tako se vesele nazarske družbenke svoje krasne zastave, okolu katere se žele zbirati in se je skupno držati do konca. Komur taka slavnost srca ne gane, ga nima. Zdaj pa le vrlo naprej po izvoljeni poti.

V Trziču je umrla gdč Marija Rajtharek, tajnica ondotne dekliške Marijine družbe. Ranjka je bila v vsakem oziru zgledna družbenica, ki se je zelo trudila za razširjanje Marijinega češčenja in Najsvetejšega zakramenta, katerega je tako zelo častila. Več let je v cerkvi molila glasno uro češčenja vsako nedeljo. Kako dobra in pobožna da je bila, se je zlasti pokazalo v zadnji bolezni. V groznih bolečinah trpela je udano in potrpežljivo ter molila do zadnjega zdihljeja. Pogreb je imela veličasten. Gg. tovarnarji so dali dekletom dopust, da so spremili drago sestro na pokopališče. Mnogo solza se je pretočilo ob njenem grobu, a prepričani smo, da vživa že veselje po njej, ki jo je tako ljubila tu na zemlji. Počivaj v miru nepozabna tovarišica!

Naklo. Na praznik Marijinega Vnebovzetja je priredila tukajšnja Marijina družba za mladeniče izlet v prijazne Predoslje, kjer v zvezi z ondotnimi družabniki prav slovesno obhajala glavni družbeni praznik.

Vurberg. Srečen in milosti poln dan je bil za našo župnijo, dan 18. avgusta, ko smo opravljali večno molitev pred izpostavljenim Najsvetejšim. Začela se je slovesnost zjutraj ob 6. uri z blagoslovom, litanijami Srca Jezusovega, s pridigo v čast Najsvetejšemu in peto sveto mašo. Dekleta Marijine družbe smo razvrstene po urah molile Jezusa v svetem Rešnjem Telesu, tudi drugi župljani so prav pridno zahajali k molitvi ob določenih urah, veliko jih je tudi prejelo svete zakramente. S to pobožnostjo smo nekoliko zadostovali za nečasti in razžaljenja, ter slabo obnašanje mlačnih kristjanov, pa tudi da bi nekoliko

povrnili njegovo neskončno ljubezen, katero ima njegovo božje Srce do nas. Vsak mu je lahko potožil svoje križe in težave, katere nas tako težko zadevajo vsak dan, ter ga prosil blagoslova za dušo in telo. Oh zares veseli dan, za verno in pobožno srce. Skončali smo pobožnost zopet s pridigo, procesijo, svetim Rešnjim Telesom okoli cerkve, z litanijami Imena Jezusovega in zahvalno pesmijo.

Krško. Nad krškim mestecem stoji krasna, vsa prenovljena cerkev sv. Rozalije. Od blizo in daleč prihaja sem ljudstvo častit pomočnico zoper kužne in druge bolezni. Posebno radi romajo Štajerci k sv. Rozaliji, pa tudi Hrvatje pridejo v obilnem številu. V praznik imena Jezusovega, na pustno nedeljo in v dan sv. Roka je cerkveno opravilo ob 10. uri. Velik romarski shod je vsako leto na angeljsko nedeljo. Ta dan je slovesno opravilo ob 6. in 10. uri. Popoldne je molitvena ura, če je angelska nedelja hkrati prva v mesecu. Na predvečer je pridiga in pete litanije Matere božje. Verniki imajo priliko prejeti sv. zakramente v božjepotni cerkvi.

Iz Gorice. Smrt nič ne izbira, ampak vzame svojo žrtev, kakor ji božji sklep namigne, toda njeno bridkost občuti vsaki zemljan. — Te dni je umrla zopet Marijina hči v goriški ženski bolnišnici. Ime ji je Katarina Makuc, od svetega Florijana pri Gorici, 23 let stara. Bila je pokojna vzgledno dekle. Hiral je v imenovani bolnišnici skoro eno leto. V torek po noči dne 22. t. m. pa je v Gospodu zaspala. Pred smrtjo dala si je obesiti na vrat svetinjo Mar. družbe in škapulir tretjega reda, kateremu je tudi pripadala, da bi se v svojem zadnjem boju spominjala na svojo dobro Mater v nebesih in na svetega očeta Frančiška. Upamo, da si je že tu vsled dolgotrajne bolezni, katero je udano prenašala, zaslužila nebesa. Počivaj v miru in spominjaj se nas v nebesih!

Iz Borovnice Naša dekliška Marijina družba obstoji že nad 4 leta in šteje okrog 150 družbenic. V tem času jih je bilo tudi nekaj izključenih zato, ker ljubijo preveč ples, četudi dobro vedo, da so obljubile pred oltarjem Mariji vedno zvestobo. Toda mnoge niso držale dane obljube, postale so nezveste svoji dobri, nebeški materi

Mariji. A tudi nemila smrt ni naši družbi prizanesla. Osem jih je zapustilo ta svet v najlepših letih svoje mladosti, in upamo, da že vesele v nebeški družbi Marijini. Dekliška Marijina družba moli od 1—2 vsako nedeljo in praznik molitveno uro v čast presvetemu Rešnjemu Telesu. Upeljali so jo naš č. g. kaplan. Hvaležnega srca se jim zahvalimo za ves njih trud, ki ga imajo z nami, in jih prosimo še za naprej skrbnega vodstva. Jezus, katerega molijo z nami v presvetem zakramentu, in preblazena Devica Marija, naj jim obilo povrneta že tukaj na zemlji, po smrti pa v nebesih. Predrage sestre, skrbimo, da bomo vselej ubogale svojega družbenega voditelja, da bomo vsak mesec hodile redno k shodom in prejemale svete zakramente. Morebiti bo ktera izmed nas kmalu zapustila ta svet. Zatorej priporočujmo se Jezusu, Mariji in sv. Jožefu, da bomo v zadnji uri prejele sv. popotnico, in ko nam smrtna ura bije, da bomo v rokah Jezusa in Marije vzele od sveta slovo in šle v sveto nebo. — Zadnjič se je vrnila pomota, sprejetih je bilo v Marijino družbo 24 deklet in ne 14.

Preč. gg. duhovnikom na Slovenskem. Kakor je bilo čitati v raznih listih, je bila moška Marijina družba v Trstu častno zastopana na slavju dne 20. avg. t. l. v Ljubljani. Tedaj tudi v Trstu obstoji slovenska moška Marijina družba. Opezarjamo na dejstvo, da je bila moška Marijina družba ustanovljena posebno zato, da dobri mladeniči, ki prihajajo v Trst iskat dela in službe, dobé v Marijini družbi varno zavetje proti nevarnostim, ki jim grozijo glede vere in poštenja v velikomestnem življenju. . . Zato pozivljamo oč. gg. duhovnike na Slovenskem, naj opozorijo mladeniče (in tudi moške) na tržaško Mar. družbo. Tačasni voditelj tržaški Mar. družbi je g. Andrej Furlan, kaplan pri novem sv. Antonu, ki bo drage volje sprejel vsacega, ki se oglasi pri njem.

Darovi.

U. L.: za razširjenje sv. vere — 80 K, za najpotrebnejše misijone — 60 K, za sv. Detinstvo — 60 K. Neimenovani: za razširjanje sv. vere — 90 K, — za družbo sv. Bonifacija — 10 K.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe je pošlo in se tiska v novi izdaji z dovoljenjem centralnega vodstva.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1'50, v usnju, zlati obrezi K 2'— in v najbolj lepi vezavi K 3'—.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Tržič

„Katoliška bukvarna“

in

prodajalna **„Katol. tisk. društva“**

v Ljubljani

priporoča nova oficijelna molitvenika:

Šolski molitvenik

po katekizmu in obrednih knjigah.
Spisal dr. **Gregorij Pečjak**, katehet v Ljubljani.

Cena: rudeča obreza 80 vin., zlata obreza K 1'20; pri naročilih na posamezne izvode po pošti 10 vin. več.

Večno življenje.

Molitvenik po katekizmu in obrednih knjigah.

Spisal dr. **Gregorij Pečjak**, katehet v Ljubljani.

Cena: rudeča obreza K 1'20, zlata obreza K 1'60; posamezni izvodi po pošti 10 vin. več.

Častiti gospodje kateheti dobijo pri skupnih naročilih na 10 izvodov en izvod brezplačno; na vsakih 20 izvodov pa damo po tri iztise kot nameček.

Pridnega pomočnika in 1 vajenca

sprejemem takoj v trajno delo **Mihael Ložar**, kovač in izdelovatelj raznih vozov v **Dragomlju pri Domžalah.** 1870 1

„Slava Mariji“

Ob 300 letnici ustanovitve prve Marijine družbe na Kranjskem.

Založilo osrednje vodstvo Marijinih družb na Kranjskem

Dobiva se v „**Katoliški bukvarni**“ in prodajalni „**Kat. tiskovnega društva**“ v Ljubljani.

Izvod stane 40 vin., po pošti 13 vin. več.